

ΡΗΘ
ΔΥ

ΦΩΤΙΟΣ
○
ΠΕΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΟΛΟΓΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ (1882) ΑΘΗΝΩΝ

Ν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

—
1909

670

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΩΤΙΟΣ
Ο
ΠΕΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΥΗΦΙΣΜΕΝΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΟΛΟΓΟΝ

(1882)

Θλιβερωτάτην δι' ἅπαντα τὸν Ὀρθόδοξον κόσμον
λαμβάνομεν ἀγγελίαν. Ἡ σύνοδος τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων ἐν τῇ ἐκλογικῇ συνεδριάσει τῆς προχθὲς τετάρτης (13 Ὀκτωβρίου) ἐξελέξατο διὰ πλειονοψηφίας Πατριάρχην τῆς Ἁγίας πόλεως τὸν ἀρχιγραμματέα Φώτιον Περόγλου, νεανίαν εικοσιοκταέτη, οὗ ἡ διαγωγή εἰς πλείστα ὅσα σκάνδαλα παρέσχεν ἀφορμὴν. Ὑψοῦντες τὴν φωνὴν κατὰ τῆς ἐκλογῆς ἀνδρὸς τοιοῦτου εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς μητρὸς τῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ ἄκοντες μνημονεῦομεν τοῦ τῆς Ἀποκαλύψεως φοβεροῦ λογίου, ὅπερ βλέπομεν καὶ αὐθις ἐν ἁγίῳ τόπῳ πραγματοποιούμενον. Ἐπὶ τοσοῦτον λοιπὸν ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεπάρωκε τὴν καρδίαν ὁ Θεὸς τῶν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ πατούντων ἀρχιερέων, ὥστε τὰ ἱερώτατα καὶ τιμαλφέστατα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους κατορχεῖσθαι κειμήλια καὶ βρώσιν τοῖς προστυχοῦσι παρατιθέναι; Περι αὐτῶν λοιπὸν τὸ τοῦ προφητάνακτος εἶρηται. Πάντες

ἐξέκλιναν ἅμα ἠχρειώθησαν; Παραδίδουσι λοιπὸν οὗτοι τοὺς οἶακας τῆς ἀγίας Θεουπόλεως, τὸν θρόνον τῆς Ἀξίας, τὸ μῆλον τῆς ἔριδος τῶν χριστιανικῶν ἔθνῶν, νεανία πολλῶν ἄχρι τοῦδε κακῶν αἰτίῳ γενομένῳ τῇ μητρὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, νεανία οὔτε κἂν τὴν ἀγνότητά τῶν ἠθῶν ἔχοντι;

Ἄλλ' οὐχί! οὐ θέμις ἐπιτρέψαι μιᾷ ὀμάδι ἀνθρώπων τὰ ἱερώτατα τῆς ὀρθοδοξίας βεβηλοῦν. Ἔθνος τε καὶ σύμπασα ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διαμαρτυρηθήσονται κατὰ τῆς ἐκλογῆς ταύτης καὶ ἰκετεύουσιν αὐτὴν τόσούτω μᾶλλον ὅσῳ ὁ εἰκοσιοκταετής οὔτος νεανίας δὲν φέρει τὴν κατὰ τοὺς νόμους τοῦ κράτους ἀπαιτουμένην ἡλικίαν διὰ τοὺς ὑποψηφίους τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐὰν κατὰ τὴν ἐξέλεγχιν τοῦ καταλόγου τῶν ὑποψηφίων διέλαθεν αὐτὴν τοῦτο, οὐδέποτε ὅμως θὰ ἐπιτρέψῃ, πιστεύομεν, τὴν ἀθέτησιν ταύτην τοῦ νόμου, ὅταν μάλιστα σύμπασα ἡ τῶν ὀρθόδοξων συνείδησις κατεξανίσταται κατὰ τοιαύτης ἐκλογῆς.

«ΝΕΟΛΟΓΟΣ» 15 Ὀκτωβρίου 1882.

Ἡ ἀποδοκιμασία καὶ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὀρθοδόξου κόσμου ἐπὶ τῇ γενομένῃ ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχικῇ ἐκλογῇ εἶναι γενικὴ. Καὶ δικαίως ὁ ἐκλεκτὸς τῆς ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει ἱεράς συνόδου Φώτιος ὁ Περὸ γλους γνωστότατος ἐστὶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, ἐν ἧ ὁι ἄθλοι αὐτοῦ, οὓς ἠθλησεν ἄλλ' οὐκ ἐν Χριστῷ, ἀνεξιτήλους ἀφήκαν ἀναμνήσεις. Τὸ σκάνδαλον εἶναι μέγα, φρικτὸν, ἀνόσιον. Οἱ ἱεράρχαι τῆς ὀρθοδοξίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνεχθῶσι παρακαθεζόμενον καὶ πρωτοστατοῦντα ἐν ἱεραῖς συνόδοις τὸν εἰκοσιοκταετὴ νεανίαν, ὃν πρὸ τοῦ τάφου τοῦ Σωτῆρος

οὐκ ἠδέσθησαν ἐκλέξασθαι, οἱ πολιοὶ τῆς Παλαιστίνης πατέρες. Τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα ἤρξατο ἀμφιβάλλειν ἐὰν ὑπολείπηται, τέλος πάντων, ἱερόν τι καὶ ὄσιον ὁπόταν τοιαῦται πατριαρχῶν ἐκλογαὶ γίνωνται, καὶ κλονεῖται ἡ συνείδησις αὐτοῦ. Θεραπευθῆτω τὸ κακὸν ἐν τῇ ρίζῃ αὐτοῦ. Οἱ τῆς Ἀνατολῆς πρωθιεράρχαι σπενσάτωσαν εἰς τὴν ἀποκήρυξιν τοιαύτης ἐκλογῆς, ἀντικειμένης εἰς τε τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ εἰς τοὺς νόμους τῆς κυβερνήσεως ὡς καὶ εἰς τὴν παγκόσμιον συνείδησιν, οὐ μόνον τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὀπαδῶν παντὸς ἄλλου θρησκευματος.

Οὕτω μόνον δύνανται καὶ τὴν κλονηθεῖσαν τῶν πιστῶν συνείδησιν νὰ στηρίξωσι καὶ τὴν ὑπόληψιν ἐαυτῶν τε καὶ τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου νὰ σώσωσι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ «ΝΕΟΛΟΓΟΣ» 16 Ὀκτωβρίου 1882.

Ἡ κατάπληξις καὶ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἐνταῦθα ὀρθοδόξου δημοσίου ἐπὶ τῇ ἐν Ἱεροσολύμοις γενομένῃ ἐκλογῇ ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη ἢ μᾶλλον αὐξανομένη ὁσημέραι, καὶ οἱ πάντες ἐναγωνίως ἀναμένουσι τὴν ταχεῖαν καὶ νόμιμον ἐνέργειαν τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν πρὸς ἄρσιν τοῦ ἐπισκήψαντος, κρίμασιν οἷς οἶδε μὲν Κύριος, ἀλλ' ὧν ἔνοχοί εἰσιν οἱ τὴν ἐκλογὴν ταύτην ἐνεργήσαντες, ἐπὶ τὴν Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν φοβεροῦ σκανδάλου. Μετὰ φόβου καὶ φρίκης διερωτᾶται ἕκαστος τῶν ὀρθοδόξων περὶ τῶν ἐλατηρίων, ἅπερ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν ἵνα πεισθῶσιν οἱ ἅγιοι τῆς Ἱερουσαλὴμ πατέρες καὶ τ' ἀτόλμητα τολμήσωσι. Στερούμεθα, φυσικῶς, μέχρι τοῦδε ἐπιστολῶν καὶ ἐκθέσεων περὶ τῶν ἐλατηρίων τούτων καὶ περὶ τῶν γενομένων ἐνεργειῶν· ἀλλ' ἐξ ὧν γινώσκωμεν ἐκ

προηγουμένων ἐπιστολῶν, ἃς ἀπέσχομεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν ὄλῳ, μὴ θέλοντες νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸ ἀληθές τῶν ἐκτιθεμένων τερατουργημάτων, εὐχερῶς μαντεύομεν τὰ γενόμενα. Ἡ συνωμοσία πρὸς ἐγκαθίδρυσιν ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἱερουσαλήμ ἀνθρώπων ἀνικάνων μὲν ἄλλως, εὐχερῶς ὅμως τοῖς ξένοις κελεύσμασι πειθόμενων, ἀπὸ πολλοῦ ὑφίστατο καὶ τὰ πάντα ἐτέθησαν πρὸς ἐνέργειαν ὅπως, ἀφ' ἐνὸς μὲν μυστικότης ἐπικρατήσῃ καὶ σιγῇ εἰς τὸν τύπον ἐπιβληθῇ, ἀφ' ἐτέρου δὲ καὶ αὐτὴ ἡ κυβέρνησις, παραπλανωμένη διὰ καταλόγου ὑποψηφίων τριακαίδεκα περιέχοντος ὀνόματα ἐλεύθερον ἀφῆ τὸ στάδιον πρὸς ἐκλογὴν τοῦ ἐκ τῶν προτέρων ἤδη παρὰ τῶν ἀγίων πατέρων καὶ τῶν συμβούλων αὐτῶν ἐκλεγέντος. Ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ ἠυδοκήσαν οἱ ἅγιοι πατέρες γ' ἀναγράψωσι καὶ τὰ ὀνόματα δύο ἢ τριῶν ἱερέων τοῦ Χριστοῦ λειτουργῶν, ἀλλὰ τοῦτο ἀπλῶς, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, ἵνα ἀσφαλέστερον διαβουκοληθῶσιν αἶτε ἀδελφαί Ἐκκλησίαι καὶ τὸ ὀρθόδοξον δημόσιον καὶ ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις. Ὁ ἀρχικὸς αὐτῶν σκοπὸς δὲν ἐπέτυχεν ἡ κυβέρνησις, κατανοήσασα τὰ ἐλατήρια, ἅπερ παρῶρμησαν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐκ τοῦ ἀπαισίου ἀριθμοῦ τριωνκαίδεκα ὑποψηφίων συγκειμένου καταλόγου, ἐξήρесе τοὺς ὀκτώ, ἐπέστρεψε δὲ τὸν κατάλογον συγκείμενον ἐκ πέντε μόνον ὀνομάτων. Βεβαίως θὰ ἐξήρει καὶ ἄλλους, εἰ μὴ ἐσκέπτετο ὅτι οὕτω πράττουσα θὰ ἐφαίνετο οἶονεὶ ἐπιβάλλουσα τὴν ἐκλογὴν τούτου ἢ ἐκείνου, καὶ ὅτι οἱ ἅγιοι πατέρες, ἔχοντες νὰ ἐκλέξωσι μεταξὺ πέντε μόνον, θὰ ἦσαν εἰς θέσιν καὶ θὰ εἶχον τὴν εὐσυνειδησίαν τοῦ διακρίναι τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτοῖς καθῆκον. Θὰ ἐξήρει ἰδίως τὸν παρὰ τῶν ἀγίων πατέρων ἐκλεγέντα νῦν, ἀφοῦ κατὰ τοὺς νόμους

αὐτῆς ἦν ἐξαιρετέος, εἴπερ προσεῖχε πλειότερον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦτο, περὶ οὗ ἐφρόνει ὡς ἐφρόνει ἄλλως καὶ ἅπαν τὸ ὀρθόδοξον δημόσιον, ὅτι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐτέθη ἀπλῶς διὰ τὸν τύπον καὶ ὅτι λίαν θά ἡδίκουν τοὺς ἐν Ἱερουσαλήμ ἀγίους πατέρας οἱ ὑπονοοῦντες δυνατὴν τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ. Ἀλλὰ ὀρθοδοξία τε καὶ κυβέρνησις ἐσκέφθησαν οὐδόλως λαβοῦσαι ὑπ' ὄψιν τὴν χαλεπὴν μῆνιν καὶ τὴν δριμεῖαν χολὴν τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ ἀγίων πατέρων. Χολωθέντες ὅτι ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις ἐξήρρεσεν ὀκτῶ ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ὑποψηφίων καὶ μάλιστα ἐκείνους, δι' οὗς ἐκ τῶν προτέρων ἐπαγγελιῶν κατὰ τὸ *do ut des* — τὰς ψήφους αὐτῶν, ὑπονοήσαντες ὅτι ἐν τῇ ἐξαιρέσει ταύτῃ δὲν ὑπῆρξαν ἀμέτοχοι καὶ εἰσηγήσεις τινές, ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδικηθῶσι διὰ καταπληκτικοῦ τολμήματος, δι' ὃ ἄλλως ἔλαβον ἴσως ἐκ τῶν προτέρων ἐχεργυα καὶ ὠφελείας ὑπὲρ ἑαυτῶν. Τοιοῦτόν τι φαίνεται τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις τελευταίας ἐκλογῆς, δι' ἧς ἀθάνατον κατέθηκαν οἱ Σιωνῖται πατέρες τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐν ταῖς δέλτοις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας. Ἦδη ταῖς ἀδελφαῖς τῆς *ἀνήμεστα* καὶ *ἀνείμαστα* καὶ *ἀνήμουστα* πασχούσης ἐκκλησίας τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπόκειται αὐτήν τε νὰ σώσῃ καὶ σύμπασαν τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν ν' ἀπαλλάξῃ τοῦ παρεισφρήσαντος εἰς αὐτὴν ἄγους. Πᾶς περὶ τούτου δισταγμὸς, πᾶσα μέλησις, ἀποβαίνει ἐγκλημα καθοσιώσεως κατ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, οὗ τὸν τάφον τηρεῖ καὶ προασπίζει ὁ τῆς Παλαιστίνης πατριάρχης. Καὶ πρῶτον πάντων, νομιζομεν ὅτι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καθὼ πρωθιεράρχης τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας *καὶ δικαιοῦται καὶ ὀφείλει* νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως, ὅπως ἀναστείλῃ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐκλογῆς

ταύτης, καθόσον προσβαλλομένων δια ταύτης ιερῶν κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέον πρὸ τῆς κυβερνητικῆς ἐπικυρώσεως ν' ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ κύρους αὐτῆς αἱ τὸ σύνολον τῆς ὀρθοδοξίας ἀπαρτίζουσαι Ἐκκλησίαι, καὶ καθόσον ἐκ τινος ὀλιγωρίας δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει ἐν τῇ ἐξελεγχῆσει τοῦ καταλόγου, ὅτι ὁ ἐκλεκτὸς τῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ πατέρων δὲν φέρει τὴν ὑπὸ τῶν νόμων αὐτῶν τῶν μεταξὺ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας συμβληθέντων ἀπαιτουμένην ἡλικίαν. Τὸ τοιοῦτον διάβημα οὐδόλως θὰ ἦτο ἐπίκλησις εἰς αὐτεπάγγελτον ἐπέμβασιν τῆς Πολιτείας, ὡς ἐξ ἐκουσίας ἢ ἀκουσίας παρανοήσεως τῶν ὑφ' ἡμῶν γραφέντων τῇ παρασκευῇ ἐπιχώριόν τι ὄργανον ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ, ἀλλὰ τουναντίον, ἐξάσκησις τῆς νομίμου ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας ἀξιούσης οὕτω νὰ τηρῶνται πιστῶς τὰ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Πολιτείας συμβόλαια καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἠθέληεν ὑπάρχει ἐκκλησιαστικὴ διαμφισβήτησις περὶ τοῦ κύρους πράξεώς τινος, νὰ ἀναμένῃ ἡ Πολιτεία, πρὸ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς πράξεως ταύτης, τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο θεωροῦμεν τὸ ἐπιβαλλόμενον ὑπέρτατον καθῆκον κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἔχομεν δὲ δι' ἐλπίδος ὅτι εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν αὐτοῦ δὲν θὰ ὀκνήσωσιν οἱ ἀρμόδιοι.

Υ. Γ. Ἀπὸ τῆς χθὲς ἐσπέρας φήμη διεδόθη ὅτι ὁ ἐκλεκτὸς τῶν ἀγίων τῆς Ἱερουσαλὴμ πατέρων αὐθόρμητος ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν αὐτοῦ. Δυστυχῶς οὐδεμίαν ἐξ ἐπισήμου ἢ ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς ἐλάβομεν τοιαύτην εἶδησιν ὅπωςδῆποτε εὐχόμεθα νὰ ἐπαληθεύσῃ. Τοῦτο πράττων ὁ Φώτιος θὰ ἐξιλιάσκετο ἑαυτὸν καὶ θὰ ἀπήλλαττε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τῶν φοβερῶν δοκιμασιῶν, ἃς ἐνεκαίνισεν ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ.

Τὸ ἀπὸ τῆς 13 τοῦ παρόντος μηνὸς τερατοτοκηθὲν ἐν τῇ ἀγία πόλει ἀποτελεῖ ἔτι τὸ κύριον θέμα τῶν παρ' ἡμῖν συναναστροφῶν, στοαὶ δὲ καὶ περίπατοι καὶ οἰκίαι καὶ ἀγοραὶ ἀντηχοῦσι τὸ ἐλεεινὸν ἄγγελμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Φωτίου Περόγλου, δι' ἧς νέα πικρία προσετέθη εἰς τὰς πικρίας, ἃς καθ' ἐκάστην ποτιζόμεθα, νέα θλίψις εἰς τὰς θλίψεις, ἃς καθ' ἐκάστην αἰσθάνεται ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία· καὶ ἡ θλίψις εἶναι βαθεῖα, διότι τὸ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὀρθοδοξίας ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις καλογήρων ἐγκολαφθὲν στίγμα ἀντανακλᾷ ἐφ' ἡμῶν πάντων, τὴν ἀπογοήτευσιν κερνῶν ἡμᾶς καὶ τὴν ψυχρότητα ἐπιτεῖνον ἐν τῷ θρησκευτικῷ αἰσθήματι· ἡ θλίψις εἶναι βαθεῖα, διότι οἱ βεβηλώσαντες τὰ ἱερὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σωτῆρος κατορχούμενοι σήμερον ἀγιώτατοι ἐκλογεῖς εἰσίν, ἀτυχῶς, ὅστων ἐκ τῶν ὀστέων ἡμῶν καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς ἡμῶν· ἡ θλίψις εἶναι βαθεῖα, διότι οἱ κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ συνεπῶς κατὰ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐθνοτήτων κίνδυνοι παρασκευάζονται, τολυπεύονται, ὡς εἰπεῖν, καὶ διευκολύνονται ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν, προλεαίνεται δ' ἡ ὁδὸς διὰ τὰς ζένας προπαγάνδας. Ἡ θλίψις εἶναι βαθεῖα, διότι, ἐπαναλαμβάνομεν, τὸ σκάνδαλον κινεῖ μὲν εἰς ἀπογοήτευσιν τὸν μᾶλλον εὐσεβῆ, εἰς ἀσέβειαν ὅμως ρίπτει καὶ τὸν μᾶλλον θεοφοβούμενον· ἡ θλίψις εἶναι βαθεῖα, διότι εἰς τὸν πλοῦν τῆς θεοκυβερνήτου ὀλκάδος τῆς ὀρθοδοξίας παρασκευάζομεν, νήπιοι ἡμεῖς! τὰς μεγάλας δυσχερείας τὰς ὁποίας ἔχει νὰ φοβηθῇ πᾶς τις ὅταν εἰς τὴν πηδαιουχίαν τοῦ κοινῶν σκάφους, παρορῶντες πρῶρεις δεξιούς καὶ κυβερνήτας δοκιμωτάτους, καθίζομεν νεανίας ἀσυνέτους, παῖδας αὐτόχρομα βιβλίου δεομένους ἀλλὰ καὶ νοῦ, καὶ γραφείου, ἀλλὰ καὶ νοῦ, καὶ πινακιδίου, ῥλλὰ καὶ νοῦ.

Και ἤδη τὸν κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας τῆς Ἀνατολῆς πνέοντα βόρρᾶν ὁ λιψ διαδέχεται, τὴν νάρκην ὁ θάνατος· ἐκεῖ ἔνθα ἀνδρικαὶ ἀπητοῦντο ἀρεταὶ καὶ συνέσεις, ἡ κουφότης καὶ ἡ ἀβουλία ἡ νεανικὴ καθιδρύνονται, καὶ ἐν μεγίστῃ ἀνάγκῃ, ἐν σοβαραῖς περιστάσεσι, παρὰ τὸ πηδάλιον ἐγκαθίσταται κυβερνήτης οὔτε συνέσεως ἄχρι τοῦδε στοιχεῖα δούς, οὔτε βίου ἀμέμπτου, οὔτε εὐσεβείας παραδειγματικῆς, ὑπὸ δὲ τὸν κυβερνήτην ναυπόροι οὔτε προσωπικῶν παθῶν ἀπῆλλαγμένοι οὔτε ἄνθρωποι εἰς τὸ κοινὸν συμφέρον θυσιάζοντες τὸ ἴδιον.

Τὰ ἐλαττώματα ταῦτα κατέδειξεν ἡλίω φαεινότερον ἡ πολιτεία αὐτῶν κατὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα, ἅτινα ἡ ἀψευδής, ἡ μὴ δεκαζομένη ἱστορία, ἡ μὴ συμπαθοῦσα οὐδενὶ ὁσονδήποτε μέγαν καὶ ἐν φέρῃ ὀνόματος ὄγκον ἢ κόμπον ὄλβου, θέλει ἀναγράψει καὶ ἔγραψεν ἤδη ἐν σελίδι μελαίνῃ καὶ ζοφερᾷ, ὡς ἐκεῖνας καθ' ἃς ἀνήρχοντο γείτονας τινὰς θρόνους οἱ ἄθλιοι Γναφεῖς καὶ Μογγοὶ καὶ οἱ κακοῦργοι Αἰλουροὶ. Ἐγραψεν ἤδη στιγματίσασα τὴν πρᾶξιν, τὴν ἀσέβειαν, τὴν ἀκατονόμαστον ταύτην παράβασιν τῶν τε παρ' αὐτοῖς κειμένων νόμων τῆς κυβερνήσεως, τὴν ἀσέβειαν μεθ' ἧς ἔρριπτον ψῆφον ὑπὲρ νεανίου, εἰς οὗ τὴν παρὰ τῷ μακαρίτῃ Ἱεροσολύμων ἐπιρροὴν ὀφείλομεν πάσας τὰς ἐριδας καὶ διαμάχας, τὴν καταφορὰν καὶ τὴν ἀντιπολίτευσιν, ἧτις πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ἐτάρατε τὴν δυστυχῆ Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων.

Τίνα προσόντα εὗρισκον πλὴν τῆς ἀσυνεσίας οἱ ἐκλογεῖς τοῦ Φωτίου ὅπως ρίψωσι ψῆφον ὑπὲρ αὐτοῦ; Οἱ πλεῖστοι τούτων πρὸ δύο ἐτῶν, πρὸ ἐνὸς ἀκόμη ἔτους ἔγραψαν ἐναντίον αὐτοῦ μυρία ὄσα, ἀλλὰ πιστῶς ζωγραφοῦντα τὸν ἐκλεκτὸν αὐτῶν, οἱ πλεῖστοι τούτων, μέχρι πρὸ ἁλίγου, ὑβριστικῶς περὶ αὐτοῦ

ώμιλουν, καὶ τοὺς προπηλακισμοὺς, οἷς ἐθίζονται οἱ ἐκ τῶν τριόδων κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ νεανίου, πατρικῆ παρρησία ἐλαυνόμενοι, ἔρριπτον· οἱ πλείστοι τούτων, ὧν σώζονται αἱ ἐπιστολαί, κατεμέμφοντο τοῦ κ. Φωτίου Περόγλου ἐπὶ ἀσυνέτῳ διαγωγῇ, ἐπὶ βίῳ σκανδαλώδει, ἐπὶ πράξεσιν, ἃς ὀφθαλμὸς οὐκ οἶδε καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. Οὐδὲ δύο ὄλα παρῆλθον ἔτη καὶ ὁ Περόγλος, ὃν εὐρίσκομεν ἀπαράλλακτον τῷ κατὰ κόσμον Γεωργίῳ Χατζῆ Κύρου, καθίσταται ἄξιος τῶν Νεκταρίων καὶ Χρυσάνθων, τῶν Γερμανῶν καὶ Δοσιθέων διάδοχος, καθαρθεὶς ἤδη ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ἀπὸ προπατορικῶν ρύπων, μορφωθεὶς τέλειος ἱερεὺς καὶ λευίτης, ἄξιος νὰ τύχη τῆς τάξεως τοῦ ἀγενεαλογήτου ἐκείνου Μελχισεδέκ.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις μαγικὴ τις ράβδος Κίρκης μὸρφοῖ τοὺς ἱερεῖς καὶ καταρτίζει τοὺς πατριάρχας, ἀλλὰ πάντοτε κατὰ μίμησιν τῶν ἀδίκων κριτῶν τοῦ φαρισαϊκοῦ πραιτωρίου ἀπολυοῦσα τοὺς Βαρραβᾶς, τοὺς δὲ Μεσσίας ἀγούσα εἰς τὸν Κρανίου Τόπον.

Χάριν αὐτῶν τὰ πάντα τολμῶνται καὶ ἐμπαιζονται, τὰ πάντα παραβαίνονται καὶ χλευάζονται. Καθῆκον καὶ σεβασμὸς πρὸς αὐτὸν τοῦ Κυρίου τὸν Τάφον, καθῆκον καὶ σεβασμὸς πρὸς τὴν ὅλην Ὀρθοδοξίαν τίθενται κατὰ χώραν, ἀφοῦ καὶ τοὺς νόμους τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως ἐμπαιζουσι. Διότι τὸ ἄρθρον 12 τοῦ περὶ ἐκλογῆς πατριάρχου Ἱεροσολύμων αὐτοκρατορικοῦ νόμου γράφει, «ὁ ἐκλεγησόμενος πατριάρχης δέον νὰ ἦναι ἡλικίας πλεον τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἐπίσκοπος ἢ ἀρχιμανδρίτης τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπὶ μίαν δεκαετίαν κατὰ συνέχειαν, ἀνευ μομφῆς τινὸς ὑπηρετήσας ἐν τινὶ μητροπολιτικῇ θέσει» ....

Εὐρον ἀρὰ γε οἱ ἐκλογεῖς τὰ τεσσαράκοντα ἔτη εἰς

τὴν ἡλικίαν, καὶ τὰ δέκα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐν μητρο-
πολιτικῇ θέσει; ἢ παρείδον ὅτι ὁ νόμος καλῶς τεθεὶς
ὕπ' αὐτῶν τούτων καὶ ὑπὸ τῆς Σεβαστῆς κυβερνήσεως
ἐπικυρωθεὶς ὀρίζει ὑπηρεσίαν δεκαετῆ ἄνευ μομφῆς;
Δύνανται νὰ εὕρωσιν ὁ Βηθλεεμ Ἀνθιμος ἢ ὁ ἀγιώ-
τατος Ἰορδάνου Ἐπιφάνιος μίαν ἡμέραν ἐν τῷ δημο-
σίῳ βίῳ τοῦ κ. Φωτίου Περόγλου ἀπηλλαγμένην μομ-
φῆς; Ἐχομεν ἐπιστολάς, καθ' ἃς μία ἡμέρα ἐφορείας
τῆς Βιβλιοθήκης ὑπὸ Φωτίου γενομένης ἔδωκε πτερά
εἰς σπουδαιότατον καὶ πολύτιμον χειρόγραφον τοῦ Ἰωβ.
Ἐχομεν μαρτυρίαν, ὅτι τετρακόσiai λίραι ἐσπαταλῶντο,
ὅπως ὁ κ. Περόγλους τὰ ἐν μοναστηρίῳ δωμάτια αὐ-
τοῦ, κατὰ τὰς ἰδίας ὀρέξεις καὶ τὸ αἶσθημα τῆς φιλο-
καλίας διασκευάσῃ, μίαν ἐβδομάδα ὕστερον ἀφ' ὅτου
ἑκατὸν λίρας, προφάσει ἀνεχειρίας! ἤρνούντο ὁ Φώτιος
καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ρυμουλκούμενος μακαρίτης Ἱεροθέος
να δώσωσιν εἰς ἐπίχρισιν τοῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Κων-
σταντίνου καὶ Ἑλένης! Ἐχομεν ἐπιστολάς τῶν ἐκλο-
γέων, αἵτινες ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος πρὸ τῆς ἐκλογῆς κατώπ-
τριζον παρελθὸν καὶ παρὸν κекηλιδωμένον τοῦ ἀγιω-
τάτου αὐτῶν τῆς σήμερον πατρὸς καὶ ποιμένος.

Καὶ ὅμως τὸ 13 ἄρθρον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ νόμου
διακελεύεται ὡς προσὸν τοῦ ἐκλεξιμοῦ ἀνά ἦναι ἀμέμ-
πτων ἡθῶν καὶ διαγωγῆς ἀλλοτρίας πάσης κατακρίσεως,
σεβόμενος τὰ θρησκευτικὰ καὶ δογματικὰ καὶ ἀποδεί-
ξας τοῦτο διὰ διαγωγῆς προηγούμενης· καὶ ἐπειδὴ θὰ
ἦναι πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ ἁγίου τάφου καὶ
ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ, πνευματικὸς ἀρχη-
γὸς καὶ πατὴρ ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηρίων,
δέον νὰ ἔχη τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα ὅπως προφυ-
λάττῃ πάντοτε καὶ ὑπερασπίζηται τὰ πνευματικὰ συμ-
φέροντα τῶν Ὁρθοδόξων»

Ποῦ ἤκουσαν οἱ μακαριώτατοι ἐκλογεῖς τὸν Φώτιον Περόγλου διατεθειμένον καὶ γινώσκοντα νὰ ὑπερασίζηται τὰ πνευματικὰ συμφέροντα τῶν ὀρθοδόξων; Ποῦ ἐδοκίμασαν ὅτι αὐτὸς σεβόμενος τὰ θρησκευτικὰ καὶ δογματικὰ ἀπέδειξε τοῦτο διὰ διαγωγῆς προηγουμένης; Ἐχομεν μάρτυρας ὁμολογοῦντας ὅτι ἀπροκαλύπτως ἐξεφράζετο ὑπὲρ τῶν ιδεῶν τοῦ Ρενάν, στρογγύλω καὶ θρασεῖ τῷ στόματι ὁμολογῶν ὅσα οὔτε τῆς Ἀρείου λύμης οἱ ὀπαδοὶ ἐδίδαξαν· καὶ ὅμως ἡμεῖς ἠθέλομεν γίνεαι συγγνώμονες διὰ τὰ φρονήματα καὶ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις· ἀλλ' ὁ νεανίας, ὁ ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ ἀγενεαλογήτου Μελχισεδέκ οὐδὲ μόριον ἐλάχιστον συνέσεως ἔχει ὅπως ἀποκρύψη μίαν στρεβλὴν ἢ κακὴν θρησκευτικὴν πεποίθησιν.

Εὐτυχῶς ὅμως ἡ ἀγανακτησις τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι γενικὴ, καθολικὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Ὀρθοδοξία. Ἡδη, καθὰ θετικῶς μανθάνομεν, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀλεξανδρέων, ἣς προῖσταται ὁ ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ ζήλω διακρινόμενος μακαριώτατος πάπας Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιος, ἐξεδίκησε τὴν τιμὴν τῆς ἐκκλησίας μὴ δεχθεῖσα τὸ τηλεγράφημα τοῦ τοποτηρητοῦ καὶ δηλώσασα ὅτι δὲν ἀνοίγει σχέσεις πρὸς τὸν Φώτιον. Οὐδαμῶς δὲ περίεργος ἢ σύμπτωσις ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία, Κωνσταντινουπόλεως σιγᾷ πρὸς δύο τελεγραφήματα τοῦ ἀγίου Πέτρας, ἀμηχανοῦσα, μετὰ τὴν γενικὴν ἐξέργεσιν τῶν χριστιανῶν, τί νὰ πράξη.

Διότι ἅπασα ἡ καθ' ἡμᾶς Ὀρθοδοξία γινώσκει τούτους τε ἐκλογεῖς καὶ τὸν Φώτιον, ἡμεῖς δὲ καὶ οὐδέποτε θὰ πιστεύσωμεν ὅτι δόγματα καὶ καθεστῶτα θὰ εὕρωσιν ὑπερασπιστὰς ἀνθρώπους, οἵτινες οὐδέποτε ἔσκέφθησαν οὐδὲ περὶ τῆς ὑπερασπίσεως τῆς οἰκογενειακῆς αὐτῶν τιμῆς. Οὐδέποτε φρονοῦμεν ὅτι θὰ ὑπάρξη παρ' αὐτοῖς

κηδὺ τῶν συμφερόντων τοῦ Ἁγίου Τάφου, ὅποτε ἀπὸ τοῦδε γινώσκομεν ὅτι λεηλατοῦνται τὰ κοινά, ἰδιωτικὰ δὲ βαλάντια ἐγκολπίζονται τὰ δημόσια ἀργύρια Ἐὰρ γε ὁμως ἔξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορβανᾶν ἐπεὶ τιμὴ αἵματος εἰσί;

Τὴν ἀνωτέρω διατριβὴν περὶ τῶν ἀγιοταφικῶν δημοσιεύοντες, θεωροῦμεν περιττὸν νὰ συνοδεύσωμεν αὐτὴν δι' ἡμετέρων σχολίων, καθόσον ὁ τὰ περὶ αὐτῶν πραγματευόμενος ἀξιότιμος ἡμῶν φίλος ἐκτίθησι λίαν σαφῶς τὰ συμβαίνοντα, ἀφ' ἑαυτῶν ὀδηγοῦντα τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν δέουσαν ἐκτίμησιν τῶν γενομένων.

«ΝΕΟΛΟΓΟΣ» 27 Ὀκτωμβρίου 1882.

Λίραι 2000 ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις μακαριωτάτων ἐκλογέων τοῦ Φωτίου Περόγλου καὶ ὑψίσθησαν καθὰ μανθάνομεν, πρὸς ἐξαγορὰν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει κοινῆς γνώμης καὶ διὰ τῆς δημοσιογραφίας, ἣν καυχᾶται ἡ ἐπιτροπὴ ὅτι δύναται νὰ φιμώσῃ· καὶ λοιπὸν δὲν ἤρκεσαν ὅσα ἐτόλμησαν οἱ μακάριοι ἐκλογεῖς, τὴν ἰδίαν αὐτῶν συνείδησιν καταπατήσαντες, καὶ τὰ κατὰ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῶν πέρυσι γραφόμενα ἀθετήσαντες· καὶ λοιπὸν δὲν ἤρκεσαν ὅσα κατὰ τῆς ὅλης ὀρθοδοξίας, τῆς ἀσπίλου, ἐτολμήθησαν ἀσεβῶς, ὑπὸ τῶν δεκατριῶν εὐσυνειδήτων τοῦ Περόγλου ἐκλογέων, στιγματισάντων τὰς τελευταίας σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς Σιών· δὲν ἤρκεσαν λοιπὸν τὰ κατὰ τῶν συμφερόντων τοῦ Ἁγίου Τάφου σκευωρηθέντα, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν διεστραμμένων ἀρχῶν καὶ συστημάτων, δὲν ἤρκεσε λοιπὸν ἡ κατ' αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλασφημία, ἣν ἐκφέρουσιν ὀπισθεν τῆς θείας ἐμπνεύσεως ὀχυρούμενοι, οἱ τὴν καταστροφὴν

τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν νῷ συλλαβόντες καὶ πραγματώσαντες! μία ἔτι κορωνίς ἀπητεῖτο ἀψηφησίας πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ κακοήθεια ἢ πειραθεῖσα ν' ἀναβῆ τὸν Θρόνον τοῦ Ἀδελφοθέου. ἐπάτησεν ἐπ' ἐδάφους ὀλισθηροῦ· ἡ διαφθορὰ ἢ λυμαιομένη ἀπὸ τῆς ρίζης αὐτῆς τὴν εὐθαλίῃ τῆς Ὀρθοδοξίας καλλιέλαιον ἐν Ἱερουσαλὴμ ἀνέλαβεν ἐν τῇ ἀσεβεῖ αὐτῆς διανοίᾳ τὴν ἰδέαν νὰ ἐγκεντρισθῆ παρ' ἡμῖν· ἡ κακοήθεια ὑπερήλασεν ἤδη τὰ ἐσκαμμένα καὶ ἤλθε νὰ δεῖξῃ ἀκριβῶς πλέον καὶ σαφέστατα εἰς ἡμᾶς τὴν ἐρρυτιδωμένην αὐτῆς μορφήν· ἡ κακοήθεια, ἣτις ὄρια δὲν ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ἄλλα πλὴν τῶν ὀρίων, ἅτινα κατέχουσιν οἱ δεκατρεῖς ἐκλογεῖς, ἤλθε φέρουσα ἀνόσιον, ἀναιδές, ἀσεβέστατον, ὅσον στυλγρὸν καὶ ἂν ἦ, πρόγραμμα! διαφθορὰν συνειδήσεων ἐν Ἱερουσαλὴμ! διαφθορὰν συνειδήσεων ἐν Κωνσταντινουπόλει!

Ἐχουσι χρήματα λοιπὸν ἐτοιμα καὶ ὠρισμένα πρὸς ἐξαγορὰν ψήφων, πρὸς ἀποθορβῶσιν ψυχῶν, πρὸς ἀποβλάκωσιν πνευμάτων, πρὸς διαφθορὰν συνειδήσεων, οἱ συνειδήσεως πολὺ ὀλίγα τεκμήρια παρασχόντες ἡμῖν μακαριώτατοι ἐκλογεῖς τοῦ κακοδόξου Φωτίου Περόγλου. Ἐχουσι χρήματα λοιπὸν ὅπως θαρβώσωσι πειναλέους τινὰς ἴσως ὑπηρέτας τῶν σιωνικῶν δραμάτων, ὅπως παχύνωσι παχυδέρμους τινὰς καὶ ἀγυρτικοὺς τῆς Σιών συνηγόρους καὶ κήρυκας οἱ πενίαν καὶ κακοδαιμονίαν προσποιούμενοι, οἱ πενόμενοι καὶ ἐπαιτοῦντες, οἱ δίσκον καὶ κιβώτια περιφέροντες πρὸς πορισμὸν ἄρτου, οἱ ἀποδεχόμενοι ταρτουφικῶς πτωχείαν, οἱ νομίσαντες τέλος ὅτι θ' ἀναγκάσωσι τὴν κοινὴν γνώμην ν' αὐτοκτονήσῃ δεχομένη τὸν Βαρραβᾶν ὡς Ἰησοῦν, τὸν Ἰσκαριώτην ἀντὶ Σωτῆρος. Θὰ μεταπέσωσι τὴν κοινὴν γνώμην; Τί θὰ εἰπωσιν ἡμῖν; Τὴν

σύνεσιν τοῦ Φωτίου Περόγλου θὰ ἐπαινέσωσιν, ἢ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν τιμιότητα ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν ἀρχῶν, ἃς κατὰ καιροῦς ἀπὸ ἐπταετίας ἐνεπίστευσεν αὐτῷ ὁ μακαρίτης Ἱεροθέος; Γνωρίζομεν καλῶς τὸν σύμβουλον τοῦ Ἱεροθέου, τὸν ἡμερόβιον ἀλλὰ θαυματουργὸν βιβλιοφύλακα, τὸν ὑπηρετὴν μιᾶς ὄλης ἀκαταστασίας καὶ ταραχῆς, ἀναστατωσάσης τὴν ἀγίαν Σιών, τὸν ἀπὸ τοῦδε διανεμηθέντα κοινὸν θησαυρὸν καὶ ἀγιάσαντα τῶν δημοσίων κτημάτων καὶ χρημάτων τὴν διασπαρῆν καὶ λεηλασίαν.

Θὰ μεταπείσωσι τὴν δημοσιογραφίαν; Ἡ δημοσιογραφία ἔχει ἀκριβεστάτας ἐκθέσεις περιγραφούσας τὰ σκάνδαλα, ὧν δράστης καὶ πρωτουργὸς ἦν ὁ Φώτιος Περόγλος· ἡ δημοσιογραφία γινώσκει καλῶς πάσας τὰς πράξεις τοῦ Περόγλου, ἃς διέπραξεν, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας τῆς εἰς διάκονον χειροτονίας, ὅτε σκανδαλώδη εἰκονογραφίᾳ, ἀτόπιρον προτέρου βίου, προσέφερον αὐτῷ δῶρον, ὑπομνήσκουσαν σκηνὰς πέραν πον τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, γενομένας· ἡ δημοσιογραφία γινώσκει ἤδη καλῶς πόσοι μόχθοι πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐκλογῆς κατεβλήθησαν καὶ πόσα συνεδύσθησαν συμφέροντα συγγενειῶν, συγγενικῶν δεσμῶν τοσοῦτω περιπλόκων καὶ σκοτεινῶν, ὥστε χάνονται καὶ παραζαλίζονται τὰ περὶ συγγενειῶν διαγράμματα τοῦ Ἀρμενοπούλου.... Θὰ μεταπείσωσι τὴν Σεβ. αὐτοκρατορικὴν κυβέρνησιν; Τί θὰ εἰπωσιν αὐτῇ; Οὐδέποτε θὰ ψευσθῶσι διατεινόμενοι ὅτι κἂν τὸ τριακοστὸν ἔτος ἔφθασε τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, οἱ δὲ ἅγιοι ἐπίτροποι τοῦ ἐψηφισμένου οὐδέποτε θὰ ψευσθῶσι λέγοντες ὅτι ὁ Φώτιος Περόγλος ἔχει δεκαετῆ ὑπηρεσίαν ὡς ἀρχιμανδρίτης, ὁ μόνος τὸ παρελθὸν ἔτος χειροτονηθεὶς ἱερεὺς ἐνώπιον τῆς λίαν ἀνεκτικῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως δὲν θὰ ψευσθῶσιν ὅτι ἐθέλοντι καὶ πρὸς χλεύην

τῶν ἱερῶν νόμων τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου παρε-
δίασαν ρητὰ ἄρθρα τοῦ περὶ ἐκλογῆς πατριάρχου νό-
μου. Θὰ μεταπείσῃ τὴν καθόλου ὀρθόδοξον Ἐκκλη-
σίαν; Τί θὰ εἰπῶσι πρὸς τὸν μακαριώτατον καὶ εὐσεβέ-
στατον πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, ὅστις κάλλιστα γι-
νώσκει τὸν Φῶτιον; Τί θὰ εἰπῶσι πρὸς τὸν μακαριώ-
τατον τῆς Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας ποιμένα πληρόφορη-
θέντα καλῶς τὰ κατὰ τὸν ἐκλεκτὸν τῶν 13 ἀνθρώπων;
Τί θὰ εἰπῶσι πρὸς τὴν σύνοδον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλη-
σίας ἀρκούντως διαφωτισθεῖσαν ἤδη; Τί θὰ εἰπῶσι πρὸς
τὸν Παναγιώτατον πρόεδρον τῶν πατριαρχῶν, τὸν μάλ-
λον παντὸς θλιβόμενον διὰ τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν
ταύτην, ἣν πείσμα ἐκλογέων, ἀρχολιπαρία δὲ τοῦ ψευ-
δοῖεροσολύμων ἐβυσσοδόμησαν τῇ ἀγίᾳ Σιών; Ἡ ἐπι-
τροπή, ἣ καθ' ἐκάστην οὐδὲν ἄλλο βλέπουσα καὶ
ἀκούουσα ἠγενικὴν κατακραυγὴν, καὶ ἡ μακαρία ἐκλο-
γικὴ ἐνδεκανδρία τῆς ἀγίας Σιών θὰ ἀκούσῃ τὴν κα-
ταδίκην τοῦ ἀσεβήματος, παρὰ κλήρου δὲ καὶ λαοῦ θ'
ἀκούσῃ καὶ θὰ πισθῶσιν τὸ θεσφατον καὶ ἀψευδές
ἐκεῖνο τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου. ὅτι «οὐδεὶς κατὰ
τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδεὶς κατὰ τῶν Συνόδων χωρὶς κιν-
δύνου ἐποίησεν».

«ΝΕΟΛΟΓΟΣ» 4 Νοεμβρίου 1882.

Ἡ «Σιών», ἐκκλησιαστικὴ ἐν Ἀθήναις ἑφημερίς, ἐδη-
μοσίευσεν, ἣ δὲ «*Βυζαντίς*», ἐπιλαθομένη, ἐκ βουγλωσ-
σίας, ἴσως, τῶν ὅσα πρὸ δεκαπενθημερίας περὶ τοῦ υἱοῦ
τῆς παραμάνας, ὡς αὐτὴ τὸν ἐψηφισμένον Ἱεροσολύ-
μων ἀπεκάλει, ἔγραφεν, ἀνεδημοσίευσεν ἀπολογία
ὑπὲρ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῶν πατέρων τῆς ἀγίας πόλεως,
ἀπολογία, ἐν ἣ ὑπερβολικὴ ἐπέμβασις ἐν τῇ ἐκλογῇ

τοῦ Φωτίου ἀποδίδεται εἰς τὸν πανάγαθον καὶ ἀθάρον Θεόν, ὅστις βεβαίως, ἀναγνοὺς ἐν οὐρανοῖς τὸ ἄρθρον τῆς «Σιών» καὶ ἰδὼν ὅτι αὐτὸς ὁ ἐμφυσήσας τοῖς σεβασμίοις ἐκλογεῦσι τὴν ἐκλογὴν τοῦ Φωτίου, θὰ ἐφώνησε τὸ τοῦ Σούτσου.

Τὴν κατάραν τῶν νὰ ἔχω ἂν πατέ μου εἰς τ' αὐτὶ
ὁ ἀθῆος ἐγὼ Πλάστης μυστικὰ τοὺς εἰπά τι.

Εἶναι ἀληθῶς ἀριστούργημα πρωτοτύπου λογικῆς, καθ' ἣν ὁ ταλαίπωρος Θεὸς παρίσταται συνένοχος παντὸς κακουργήματος, τὸ ἄρθρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν. Ἴδου ἐν συνόψει τὰ ἀκαταμάχτητα ἐπιχειρήματα τοῦ ἄρθρου τούτου.

«Εἶναι κακοήθης ὁ Φώτιος; Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω. Καὶ ἂν ἦναι, ποία χεὶρ θὰ λάβῃ τὸν κάλαμον νὰ περιγράψῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν θρυλουμένην ταύτην κακοήθειαν; Καὶ ἂν ἦναι, τότε οἱ ἐκλέξαντες αὐτὸν ἐν γνώσει τῆς κακοηθείας αὐτοῦ εἶναι χειρότεροὶ τοῦ Φωτίου καὶ ἐπομένως, πάλιν αὐτὸς ὁ ἀρμοδιώτερος νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον τοῦ πατριάρχου· καὶ πολλῶ μάλιστα περισσότερον, ἀφοῦ ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο τῇ συνάρσει τοῦ τὰ πάντα εἰδότος Θεοῦ.... Ὁ Θεὸς μόνος εἰργάσθη ὑπὲρ αὐτοῦ, εὐλογημένον λοιπὸν εἶη τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ». Ὡ τὸν δυστυχῆ Θεόν! Τί ζητεῖ λοιπὸν εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἐν ἣ δὲν πρόκειται, κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν «Σιών», ἢ περὶ βαθμοῦ κακοηθείας πλείονος παρὰ τοῖς ἐκλογεῦσιν, ἤττονος δὲ παρὰ τῷ ἐκλεκτῷ; Τί ζητεῖ ἐκεῖ ὅπου χεὶρ ἀνθρώπου δὲν τολμᾷ τὸν κάλαμον νὰ λάβῃ ὅπως περιγράψῃ τὴν περίπυστον ταύτην κακοήθειαν; Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, οὐ τὸ ὄνομα βλασφημεῖται διὰ τῆς ἱεροσύλου ταύτης καταχρήσεως, παίζομεν λοιπὸν ἐν οὐ παικτοῖς; Ταρτουφικῶς ἐπικαλούμεθα τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ

παναγίου αὐτοῦ Πνεύματος, ὅπως παραστήσωμεν ἱερὰν καὶ θεϊὰν ἐκλογὴν γενομένην ὑπὸ τὸ κράτος τῶν αἰσχροτάτων διαλογισμῶν καὶ τῶν βδελυρωτάτων παθῶν; Κατὰ τί τότε διαφέρομεν τῶν κακούργων καὶ δολοφόνων, οἵτινες ἐπεκαλοῦντο τὸν Θεὸν βοηθὸν καὶ καθηγίαζον ἐν τοῖς ναοῖ τὰ ὄργανα, δι' ὧν ἐμελλον νὰ δολοφονήσωσιν; Ὁ Θεὸς καὶ τὸ πανάγιον αὐτοῦ Πνεῦμα δὲν ἐπιφοιτῶσιν ἢ ἐκεῖ ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, οὐδέποτε δὲ ὅπου εἰσὶ συνηγμένοι ἐν ὀνόματι τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν φαύλων συναλλαγῶν. Ἐκεῖ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ πρυτανεύῃ ὁ Σατανᾶς μόνον.

«*ΝΕΟΛΟΓΟΣ*» 17 *Νοεμβρίου 1882.*

Μακρὰ ἐξ Ἱερουσαλῶν διατριβή, συνηγοροῦσα ὑπὲρ τοῦ ἐψηφισμένου καὶ ἀπαντῶσα δῆθεν εἰς τὰ παρὰ τῶν ἐφημερίδων γραφέντα, ἐπεδόθη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῷ «*Νεολόγῳ*». Ἡ διατριβὴ αὕτη ἐστὶν ἀληθῆς λίβελλος κατὰ τῶν διευθυντῶν τῶν ἐφημερίδων, κατὰ τοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἱερουσαλῆμ, κατὰ τοῦ ἀρχidiaκόνου Φωτίου, κατὰ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, καὶ μάλιστα κατὰ τοῦ ἁγίου Σκυθόπολεως κ. Γερασίμου, καθ' οὗ ἐκκενοῦται πᾶσα τῶν ὕβρεων ἢ φαρέτρα, ὑπεύθυνος δὲ συντάκτης τῆς διατριβῆς ἐστὶ Κύριλλός τις ἀρχιμανδρίτης, αὐτὸς ἐκεῖνος, ὑποθέτομεν, ὅστις ἐπέστειλεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὸ περίπυστον περὶ τῆς ἐκλογῆς τηλεγράφημα. Τῷ ἐπιδόντι παρατηρήσαμεν ὅτι παρατηροῦμεν ἐσχάτως προλογιζόμενοι ἐν τῇ τοῦ κυρίου Συμεῶν Πετάση διατριβῇ. Εἶπομεν αὐτῷ ὅτι οἱ ἅγιοι τῆς Ἱερουσαλῆμ πατέρες πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν τῶν ἰδίων θὰ πράξωσι καλῶς

απέχοντες τῶν τοιούτων ἀτασθάλων προκλήσεων· ὅτι
 αἱ ἀπαντήσεις δι' ἐξυβρίσεως τρίτων προσώπων οὐδὲν
 ὑπὲρ τοῦ ἐψηφισμένου ἀποδεικνύουσιν, ἀλλὰ μόνον
 πρόθεσιν ἐξευτελισμοῦ καὶ αἰσχροῦ ἰσοπεδώσεως χαρα-
 κτήρων, ἐν ἧ μόνῃ ζητοῦσι τὴν ἀπολογία τῆς ἐκλογῆς·
 ὅτι ἡ δημοσιογραφία ἐλάλησεν ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ἐν πλη-
 ρει ἐπιγνώσει τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τοῦ ἐψηφισμένου
 Φωτίου· ὅτι τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐὰν δὲν ἔσχομεν τὸ ἀτύχημα
 τοῦ νὰ γνωρίσωμεν προσωπικῶς τὸν ἐψηφισμένον,
 ἀτύχημα ἀπὸ τοῦ ὁποίου προεφυλάχθημεν εὐλαβῶς,
 γινώσκομεν ὁμως κάλλιστα τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἄ-
 θλους αὐτοῦ, γινώσκομεν τοὺς ἐν Ἱερουσαλῆμ ἐξ ἐπιστολῶν
 καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὅτε ἐπέστειλεν εἰς τὸν «Νεολόγον» τρεῖς
 ἢ τέσσαρας ἀλληλογραφίας καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ ἐκλογέων,
 ὅτε ἐπέστειλαν τῷ «Νεολόγῳ», κατὰ Ἱεροθέου καὶ τοῦ συμ-
 βούλου αὐτοῦ Φωτίου, γινώσκομεν τοὺς ἐν Ἱερουσαλῆμ ἐκ-
 τῆς πολιτείας αὐτοῦ πρὸς τὸν θεῖον αὐτοῦ πατέρα ἀρχιμαν-
 δρίτην Πατρικίον· γινώσκομεν τέλος πολλὰ, ἃ οὐτ' εἰπεῖν
 οὐτ' ἀκοῦσαι ἔξεστιν. Εἶπομεν αὐτῷ, ὅτι οὐδενὶ ἐπιτρέπο-
 μεν ν' ἀποκαλῆ ἡμᾶς ἀβασανίστως καὶ ἀναποδείκτως
 ὄργανα τρίτων καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀπαντήσεως νὰ
 ὑβρίζωνται οἱ τρίτοι οὗτοι· ὅτι ἂν ὁ ἐψηφισμένος ἐν-
 νόῃ ν' ἀπαντήσῃ, δύναται ν' ἀπαντήσῃ εἰς ἡμᾶς, οἵτινες
 ἐγράψαμεν κατ' αὐτοῦ, νὰ ἐξυβρίσῃ ἡμᾶς ἂν βούληται·
 ὅτι τοιαύτας ἀπαντήσεις δεχόμεθα καὶ δημοσιεύομεν
 δωρεάν. Ὁ ἐπίδοϋς ἐπέμεινε μεθ' ὅλας ταύτας τὰς
 παρατηρήσεις εἰς τὴν δημοσίευσιν. Ἐδέχθημεν καὶ τοῦτο
 ἀλλ' εἶπομεν ὅτι ὁ θέλων νὰ ὑβρίσῃ προσωπικῶς, ὀφεί-
 λει ἐπὶ τέλους νὰ πληρόνῃ διὰ τὰς ὑβρεις καὶ ὅτι δὲν
 θέλομεν τὴν πληρωμὴν δι' ἡμᾶς αὐτοῦς, ἀλλ' ἀφοῦ
 ἀπαξ οἱ ἐν Ἱερουσαλῆμ ἅγιοι πατέρες ἐννοοῦσι νὰ ἐκ-
 φαυλίσωσι μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὄνειδους τὴν Ἐκκλησίαν

Ἱεροσολύμων καὶ ἐπικαλοῦνται ἐπὶ τούτῳ τὴν δημοσιογραφικὴν ἀμεροληψίαν, δὲν ἀρνούμεθα τὴν δημοσίευσιν, ἀλλ' ἐπιμένομεν εἰς τὴν πληρωμὴν, ἵνα τοῦλάχιστον τὸ πληρωθησόμενον παρ' αὐτῶν ποσὸν ἀποστελλόμενον αὐθωρεὶ παρ' ἡμῶν εἰς φιλανθρωπικόν τι κατὰστημα χρησιμεύσῃ ὡς ἐξίλασμός τοῦ φρικτοῦ αὐτῶν ἀμαρτήματος. Ὁ ἐπιδοὺς τὴν διατριβὴν δὲν ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ καὶ οὕτω ἀπηλλάξαμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ἀσεβοῦς καὶ ἀνοσίῳ ἀναγνώσματος. Ἴσως ἄλλοι ἡμῶν συναδέλφοι ἄλλως ἐσκέφθησαν καὶ θὰ ἴδῃ τὸ φῶς ἢ πολὺκροτος αὕτη διατριβή, ἣτις ἀποδεικνύει ἀπλῶς ὅτι τινὲς τῶν ἀγίων τῆς Ἱερουσαλήμ πατέρων ἐν τῇ λύσει αὐτῶν οὐδὲν πλέον θεωροῦσιν ἱερὸν καὶ ὄσιον, καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰδεχθοῦς ἰσοπεδώσεως τῶν χαρακτήρων καθυβρίζουσιν, ὡς οἱ βαναυσάτατοι τῶν ἀχθοφόρων τοὺς ἱεροὺς αὐτῶν συναδέλφους. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι θέλουσιν καὶ καλὰ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι εἰσὶ χεῖρονες ἢ ὅ,τι ὑπετέθησαν. Ἀδύνατον ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς ἡμέρας ταύτης νὰ μὴ ἐπιφωνήσῃ τις τὸ τοῦ Δάντου *Cuarda e passa.*

«ΝΕΟΛΟΓΟΣ» 20 Νοεμβρίου 1882.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὰ ἀνωτέρω παρατεθέντα ἄρθρα τοῦ «*Νεολόγου*» εἶνε ὀλίγιστα ἐκ τῶν πλείστων καὶ ποικιλωτάτων, ἅτινα κατὰ Ὀκτώβριον καὶ Νοέμβριον τοῦ 1882 ἐγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Σμύρνης, τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ παρανομωτάτῃ καὶ ἀσεβεστάτῃ ἐκείνῃ ἀποπεῖρα πρὸς ἐκλογὴν πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἐνὸς πασιγνώστου Φωτίου, ψευδεπωνυμουμένου Περόγλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ αἰοδίου Ἱεροθέου.

Καὶ ἡ δημοσιογραφικὴ ἐκείνη ἐκστρατεία, ἐν ᾗ προεξήρχεν ὁ «*Νεολόγος*», ἦτο ἐκδήλωσις πιστῆ τῆς παγγεννοῦς ἀγανακτικῆς διατῆς παμβέβηλον ἀγῶνος, διότι ἐτολμάτο ἡ ἐγκατάστασις τοῦ βδελύγματος τῆς ἐρημώσεως ἐν τόπῳ ἀγίῳ. Παραφωνίαι δὲ δύσηχοι τότε καὶ κρωγμοὶ νυκτοβίων ὑμενοπτέρων ἦσαν ὅσα ἐκ τοῦ ἀφανοῦς τινες ἐδημοσίεον εἰς τριωβολιμαῖα φυλλάρια, ἅτινα καὶ αὐτὰ μόνον κατενόουν τὸ μέγεθος τοῦ κακουργήματος.

Ὁ δὲ «*Νεολόγος*», ὁ σεμνὸς καὶ ἐμβριθῆς καὶ ἀδέκαστος, ἱερώτατον ἐλογίζετο τότε τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς μητρὸς τῶν ἐκκλησιῶν τῆς γερασμωτάτης ἀπὸ ἐνὸς τοιοῦτου ὄνειδους, ἀπὸ μιᾶς τοιαύτης καταπτώσεως, ὥστε νὰ ἴδῃ κενεμβατοῦντα καὶ παραπαίοντα ν' ἀνέλθῃ τὸν θρόνον τοῦ ἀδελφοθέου Ἰακώβου ἄνθρωπον, οὔτινος ὀλόκληρος ὁ πρότερος βίος, ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἦτο ὄνειδος καὶ κηλὶς καὶ στίγμα ἀνεξάλειπτον καὶ αἰώνιον.

«Ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὀλοκληρία, ἐφύνονουν μετὰ τοῦ μεγαλοφωνοτάτου Ἡσαΐου πάντες οἱ σωφρονοῦντες καὶ θεοφοβοῦμενοι, πάντες οἱ ἴχνος συνειδήσεως ἔχοντες ἐν ἡμῖν, οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὀλοκληρία, οὔτε τραῦμα, οὔτε μῶλωψ, οὔτε πληγὴ φλεγμαίνουσα, οὐκ ἔστι μάλαγμα ἐπιθεῖναι, οὔτε ἔλαιον, οὔτε καταδέσμους». Καὶ ὄντως ὁ ψευδυποψήφιος καὶ ψευδεκλελεγμένος πατριάρχης Ἱεροσολύμων Φώτιος, ὁ ψευδεπωνυμούμενος Περόγλου, ἦτο σκεῦος καὶ ἀγγεῖον ἀκάθαρτον πρὸ πολλοῦ τεθραυσμένον καὶ εἰς οὐδὲν χρήσιμον.

Οὐδεὶς δι' αὐτὸν ἐσκέπτετο σωφρονῶν, ὅτι ἦτο δυνατόν ποτε νὰ γίνῃ λόγος σοβαρὸς περὶ αὐτοῦ ὡς μέλους τιμίου τῆς ἀγιοταφικῆς ἀδελφότητος, καίτοι διὰ παντοίων ραδίων καὶ καταπτύστων ἔργων ἠδονήθη, ὑποδοηθόμενος ὑπὸ τινων, ἢ ἀναρριχηθῆ μέχρι τῆς ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱερᾶς συνόδου τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς ἐκκλησίας. Βεβαίως εἰς τοῦτο συνετέλεσε καὶ ἡ περιάλητος μήτηρ αὐτοῦ, ἀλλ' οἱ πάντες ἀνωμόλογον καὶ κατενόουν, ὅτι ἦτο τέρας τι ἀποφώλιον, ἄχθος ἀρούρης, καὶ ἀσχημία τερατωδεστάτη.

Καὶ ὅτε λοιπὸν ἠκούσθη ἐνταῦθα, ὅπου ἀρίγνωτοι ἦσαν οἱ ἄθλοι τοῦ Φωτίου, ἰδίᾳ ἐν Φαναρίῳ ἀπὸ τῶν παιδικῶν αὐτοῦ χρόνων, οἱ πάντες συνεταράχθησαν ἐπὶ τῇ βδελυρᾷ καὶ ἀπαισίῳ συμπαιγνίᾳ, τοῦ δὲ «*Νεολόγου*» ἠγνωρθώθησαν τότε αἱ τρίχες καὶ καθῆκον ἱερώτατον πληρῶν, ἀνέλαβε νὰ πρωτοστατήσῃ ἐν τῷ κατὰ πάντα τιμῆς ἀξίῳ ἀγῶνι κατὰ τοῦ ἐπιβήτορος, ἢ ἐπιβάτου, καὶ τῇ ἀληθείᾳ θαυμασίως διεξήγαγε τὸν ἀγῶνα ἐκεῖνον. *Νῦν δὲ τί παθῶν, ἢ τί μαθῶν ἄλλοῖα φθέγγεται;*

Ἄρα γε μετέβαλε τὴν περὶ τοῦ Φωτίου προτέραν γνώμην, καὶ τὸ τότε ἀκαθαρτότατον καὶ πλήρες μολυσμῶν

καὶ δυσωδίας σκευὸς εἶνε δι' αὐτὸν νῦν σκευὸς ἐκλογῆς, ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν περιστάσεων, ἱεράρχης ἄξιος τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ; Δὲν πιστεύομεν εἰς τοσοῦτο σὺν τῷ χρόνῳ νὰ ἠλλοιώθῃ ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ κρίσις αὐτοῦ, ὥστε νὰ μὴ ἐννοῆ καλῶς τὴν προκεχωρηκυῖαν ἀποτρόπαιον κακίαν. Ὁ ψευδεπωνυμομένος Περόγλους Φώτιος, ὁ ἀπάτωρ καὶ ἀγενεαλόγητος, ἦτο καὶ μένει ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ, ὄλεθρος ἄνθρωπος καὶ στιγματίας.

Ἀπὸ εἴκοσιν ἤδη καὶ ἐπτὰ ἐτῶν μυρία ἐξεργάσατο κακὰ καὶ παντοίων ζημιῶν πρόξενος ἐγένετο τῇ ἐκθρεψάσῃ αὐτὸν ἀγιοταφίτικῃ ἀδελφότητι. Αὐτὸς παρεσκεύασε καὶ συνεπλήρωσε δι' ἀκατονομάστων μέσων καὶ σπατάλης ἐγκληματικῆς τὴν οἰκονομικὴν δυσπραγίαν τοῦ παναγίου Τάφου. Αὐτὸς ἐδημιούργησε δυσχερείας, ὧν τοὺς δηλητηριώδεις καρποὺς σήμερον ἀκόντες δρέπομεν. Αὐτὸς συνετάραξε καὶ εἰς τὰ καιριώτατα ἐβλάψε τὰς ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Κύπρου, καὶ αὐτὴν τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Σινᾶ.

Αὐτὸς μέχρι τοῦδε οὐ παύεται συγκυκῶν καὶ συνταράττων τὰ πάντα, καὶ ἤδη ἐπιδραμῶν καὶ κατὰ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἧς τὸ κύρος καὶ τὸ γόητρον πειράται νὰ καταρρίψῃ, συνεπικούρους ἔχων ἀνθρώπους παίζοντας ἐν οὐ παικτοῖς καὶ ἀσεβοῦντας περὶ τὰ ἱερώτατα. Καὶ μήπως δὲν ὄνειροπολεῖ, ἐπαναπαυόμενος εἰς τοιαύτας ἐνόχους προστασίας, νὰ ἐπιβῇ καὶ αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, καὶ νὰ καταμολύνη καὶ τοῦτον; Ἡ βέβηλος πρόθεσις εἶνε καταφανεστάτη, καὶ ἤδη ἐπιχειρεῖται, τὸ γ' ἐπ' αὐτῷ.

Αἱ δὲ πλημμέλειαι αὐτοῦ, αἱ παντοῖαι καὶ πολυπλοκώταται, οὐ μόνον σὺν τῷ χρόνῳ δὲν ὑπέστησαν ὕφεσιν, ἀλλὰ καὶ τὸναντίον ἐξηγριώθησαν καὶ ἐξηχραιώθησαν,

καὶ ἀπέβησαν γάγγραινα καὶ φαγέδαινα τοῦ βίου αὐτοῦ ὀλοκληρωτική. Ὅτι δὲ κατὰ τὸ 1882 διὰ τῆς «Σιών» διεκηρύττετο, ὅτι ὁ Φώτιος ὁ ψευδεπωνυμούμενος Περόγλους εἶνε «ὁ πρῦτανις τῶν νακοήθων τῆς ὑψηλίου», τοῦτο καθ' ἐκάστην νῦν πολυτρόπως πιστοῦται καὶ ἀξιωματικῶς διαβεβαιοῦται παρὰ τῶν εἰδότων αὐτόν.

Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐκαιρίαν καὶ διάθεσιν νὰ συντάξωμεν τὸ Συναζάριον, τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ κακῆ μοίρα καὶ ἐνοχῆ συμφεροντοδιωκτῶν τινων πάπα καὶ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου, οὐδ' ἀρεσκόμεθα νὰ κινῶμεν δυσωδέστατον ἀνάγυρον. Θέλομεν μόνον νὰ ὑπομνήσωμεν τὸ κοινὸν ὅτι ἄνθρωπος ἀποπτύσας πάντα χαλινὸν αἰδοῦς, οὔτε Θεὸν φοβούμενος, οὔτε ἀνθρώπους αἰδοῦμενος, εὐχερέστατα δύναται νὰ παίξῃ ἐν οὐ παικτοῖς καὶ νὰ εἶνε ἐπικινδυνωδέστατος ἐχθρὸς καὶ δαίμων κακίστος καὶ Ἐθνους καὶ Ἐκκλησίας.

Μονογραφίαι, περιγραφαί, ἐκθέσεις καὶ πάσης ἄλλης φύσεως καὶ μορφῆς συγγραφαί περὶ τοῦ ἠθικοῦ καὶ τοῦ ἄλλου ποιοῦ αὐτοῦ, πλεῖσται ὅσαι μέχρι τοῦδε ἐγράφησαν, πολλαὶ δὲ καὶ τύποις ἐδημοσιεύθησαν, ἡμεῖς δὲ ἔχομεν πλουσίαν ἤδη συλλογὴν τῶν ἔργων τούτων, τῶν πιστῶς ἐξεικονιζόντων τὸν Φώτιον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῶν συγγραφῶν τούτων κατάδηλα τοῖς πᾶσιν εἶνε τὰ ποικίλα ἀνομήματα καὶ ἀσεβήματα αὐτοῦ, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, οὐδὲ μέτρον, οὐδὲ μέγεθος.

Ἴδου δὲ πρὸ ὀλίγου ἐμπαίζων θεῖά τε καὶ ἀνθρώπινα, κανόνας ἱεροῦς καὶ τάξιν ἐκκλησιαστικὴν εὐπρεπεστάτην, ἐδημιούργησεν ἐν βραχεῖ καὶ ἐξ ὑπογυίου γελοιωδεστάτην παρωδίαν Συνόδου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατὰ τρόπον ἐσχάτης ἀναιδείας καὶ ἀσεβείας. Καὶ νομίζει τις, προσέχων εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἐκκλησιαστικὸν

ἔγκλημα τὸν νοῦν, ὅτι ὁ παποπατριάρχης Φώτιος, ὡς τις χυδαῖος παντοιοπώλης ἀπὸ τῶν τριόδων περισυλλέξας ἔκβλητὰ τινὰ παντοιοπωλείων *τοιράκια* μετέβαλεν αὐτὰ αὐθωρεῖ εἰς *καλφάδες* καὶ *τεζγιαχτάριδες* τοῦ γυμνοῦ καὶ ἀκαταστάτου αὐτοῦ *μαγαζείου*.

Καὶ τὰ τοιαῦτα τριωβολιμαῖα ἀνδράρια, τὰ μίτρας καὶ καλαύροπος ἔνεκα λυτήσαντα περιάγει ἀνά τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν, καὶ ἐπιδεικνύει ὡς πιστὰ ἑαυτοῦ αὐτεκμάγματα, ὡς ὄργανα πρόχειρα εἰς πᾶσαν παρανομίαν. Μάρτυς δὲ τούτων πολὺαθλος ἔστω ἡ τάλαινα ἀποστολικὴ τῆς Κύπρου ἐκκλησία, ἣν εἰς τοσοῦτον ἐμόλυναν οἱ κάκιστ' ἀπολούμενοι οὗτοι νεότευκτοι ψευδπίσκοποι, ὥστε σχίσμα νῦν αὐτὴν λυμαίνεται. Τούτων δ' ἓνα, τὸν θρασύτατον καὶ κρακτικώτατον, ἐπεδείκνυτο εἰς ἡμᾶς ἐνταῦθα ἀκλητον καὶ ἀνευ κανονικῆς ἀδείας ἐλθόντα, ἀλλὰ τᾶχιςτ' ἀπελθόντα εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα Μάδυτον.

Ὅστις δ' ἀπορεῖ πῶς τοιοῦτος ὢν ὁ ψευδεπωνυμούμενος Περόγλουσ παποπατριάρχης Φώτιος μένει παρ' ἡμῖν ἀνεκτός, μαθέτω ὅτι τὸ μὲν κοινὸν ἀπ' ἀρχῆς αὐτὸν περιεφρόνησε, φίλοι δὲ τινες ἀπὸ μακροῦ τοῦ βίου μετ' αὐτοῦ *χουσοῖς ἀρρήκτοις δεσμοῖς* συνδεόμενοι, πειρῶνται νὰ περικαλύπτωσι τὰς ἀσχημίας αὐτοῦ, καὶ νὰ ποθῶσι τὴν περαιτέρω προαγωγὴν αὐτοῦ, ὅπως ἡ *χρυσῆ* τῶν ἀρρήκτων μετ' αὐτῶν δεσμῶν *ἄλλυσις* παχυτέρα καὶ μακροτέρα γίνῃ πρὸς μέγα αὐτῶν ὄφελος.

Ἐν τούτοις ἔστι δίκης ὄφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὄρᾳ, ἐγγίζει δὲ ὁ χρόνος, καθ' ὃν αἱ τοιαῦται ἐπαίσχυντοι συμπαιγνίαι, αἱ πρὸς μεγίστην βλάβην τῶν κοινῶν γινόμεναι, θὰ καταφωραθῶσι καὶ προσηκόντως θὰ τιμωρηθῶσι. Φώτιοι δὲ καὶ οἱ τούτοις παραπλήσιοι θὰ τεθῶσιν εἰς τὴν προσήκουσαν αὐτοῖς θέσιν, κατανοουμέ-

νου ὑπὸ πάντων τῶν σωφρονούντων, ὅτι ἢ ἐπὶ πλέον παραπλάνησις τοιοῦτων ἀγυρτῶν καὶ ἀπατεώνων δὲν ἐπιτρέπεται.

Πρὸ πάντων δὲ δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ὁ πάπας καὶ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος ὁ Περόγλους νὰ συνταράττῃ τὴν παλαιγενῆ καὶ γερασμιωτάτην ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων, συνωμοτῶν κατὰ τοῦ νομιμωτάτου καὶ κανονικωτάτου πατριάρχου αὐτῆς Δαμιανοῦ. Ἦδη πάντες γινώσκουσιν, ὅτι ζήτημα ἱεροσολυμιτικὸν οὐδαμῶς θὰ ἐπεφαίνεται ἐν τοῖς νῦν καιροῖς, ἐὰν μὴ ὁ Φώτιος μετὰ σπείρας ταραξιῶν ἐπεχειρεῖ νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον τοῦ Ἀδελφοθέου.

Πάντα δὲ ὅσα ἐγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τοῦ χρηστοῦ ὄντως πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Δαμιανῶ παρα τῶν ἐνοικιασθέντων καὶ ἐξαγορασθέντων εἰς τὸ ἐπαισχυντὸν τοῦτο ἔργον, πάντα ταῦτα εἶνε κακοηθέστατα ψεύδη καὶ συκοφανταίαι ἀνθρώπων ἀσυνειδήτων κατορχουμένων τῶν ἱερωτάτων. Μαρουκία δὲ καὶ Θεοδώραι καὶ Ἡρωδιάδες καὶ Εὐφροσύναι, καὶ ὀρχούμεναι ἐγγὺς τῆς ἀγίας αὐλῆς, ἐν τῇ μονῇ τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ, δὲν δύνανται νὰ διαθέτωσι τὰς τύχας τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ νὰ καταβιάζωσι καὶ ἀναβιάζωσι πατριάρχας Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας κατὰ τὰς ἀθεμίτους αὐτῶν ὀρέξεις.

Ὁ δὲ πατριάρχης Δαμιανὸς ἀπὸ δωδεκαετίας ἤδη καὶ ἐπέκεινα ἀγωνίζεται ἐν Ἱεροσολύμοις τὸν καλὸν ἀγῶνα μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ συνέσεως, καὶ οὔτε τῶν πατρῶν προδότης εἶνε, οὔτε ρήψασπις νὰ τιλοφορηθῇ καὶ λιποτάκτης ἀνέχεται. Ἄπασα δὲ ἡ μέχρι τοῦδε πολιτεία αὐτοῦ, μαρτυροῦσα εὐσυνειδησίαν καὶ αὐταπάρνησιν, οὐδὲ ἐκ τοῦ ἀπωτάτου ἐπιτρέπεται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν κατὰ πάντα ἔνοχον καὶ πλημμελῆ

πολιτείαν τοῦ Ἀλεξανδρείας Φωτίου, τοῦ δλειῆρος τῶν ἐκκλησιῶν ἡμῶν.

Τὰς δὲ μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν φυσικῶς ἐπελθούσας ἐλαφρὰς τὸ κατ' ἀρχὰς ἐξεγέρσεις τῶν ἐπιτοπίων ὀρθοδόξων ἀραβοφώνων τῆς Παλαιστίνης, ὁ μὲν πατριάρχης Δαμιανὸς εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς, μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ συνέσεως ἐργαζόμενος, ἐζήτηι νὰ περιορίσῃ καὶ περιστείλῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον, οἱ δὲ μετὰ τοῦ Φωτίου συνωμόται, ὁ τέως ἀρχιγραμματεὺς Μελέτιος Μεταζάκης καὶ ὁ ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ εἴ τις ἄλλος τούτων ὅμοιος, ἐζήψαν καὶ ἐξηρέθισαν, διότι ταύτης τῆς εὐκαιρίας ἐδράζαντο οἱ δειλαιοὶ, ἵνα πολεμήσωσι τὸν χρηστὸν Δαμιανὸν καὶ χαρακτηρίσωσιν ὡς προδότην, τύχῃσι δὲ τῶν ποθομένων.

Εἶνε δὲ πασιδηλὸν ὅτι ὁ ὅλως ἀνάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ πατριάρχου Δαμιανοῦ Μελέτιος Μεταζάκης, ὁ εἰς αὐτὸν ὀφείλων τὴν ταχεῖαν προαγωγὴν εἰς τὸ σπουδαιότατον τοῦ ἀρχιγραμματεὺς ἀξίωμα, δολίως λαθῶν ἄδειαν παρὰ τοῦ πατριάρχου αὐτοῦ, μετέβη εἰς Ἀλεξανδρείαν καὶ συνεπλήρωσε μετὰ τοῦ παποπατριάρχου Φωτίου καὶ τοῦ κακοήθους ἐκβλήτου καθηγητοῦ τῆς ἠθικῆς Γρηγορίου Παπαμιχαὴλ τὸ πρὸ πολλοῦ τεκταινόμενον σχέδιον τῆς συνωμοσίας καὶ ἐξώσεως τοῦ Δαμιανοῦ.

Εἶμεθα δὲ εἰς θέσιν ν' ἀποδείξωμεν, οὐχὶ διὰ λόγων ἀλλὰ δι' ἔργων ἀμέσως, εἰ δεήσῃ, ὅτι ὁ βέβηλος οὗτος κληρικός, ἅμα τυχῶν συγγνώμης παρὰ τοῦ γενναιόφρονος Δαμιανοῦ διὰ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῦ πλημμελήματα, πάραυτα ἐπελήφθη τοῦ ἐπονειδίστου καὶ καταπτύστου ἔργου τῆς ὑπονομεύσεως τοῦ εὐεργέτου αὐτοῦ, καθ' οὗ καὶ πρότερον μυρία ἐζήμει καὶ ἔγραφε. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει,

μεταβαίνων εἰς Βουκοβίαν, εἰς δύο δὴλα δὴ τιμητικωτάτας δι' αὐτὸν ἀποστολάς, ὧν πάντῃ ἀνάξιος ἦτο, παντοῖα καὶ εἶπε καὶ ἔγραψε καὶ ἔδρασε κατὰ τοῦ εὐεργέτου αὐτοῦ.

Ἐπίσης δὲ γνωστὸν εἶνε ὅτι ὁ Ἀλεξανδρείας Φώτιος, συμπράττων μετὰ τοῦ Μεταξάκη, ὑπισχνεῖτο δώσειν αὐτῷ τὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας, εὐθὺς ὡς κατωρθοῦτο ἡ πτώσις τοῦ Δαμιανοῦ καὶ ἡ ἀνάβασις αὐτοῦ τοῦ Φωτίου εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων. Ταῦτα δὲ ἦσαν γνωστὰ καὶ ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ παρὰ πολλῶν σωφρονούντων κατεκρίνοντο πικρῶς καὶ ἀπεδοκιμάζοντο, ὡς ἐγχειρήματα καταχθόνια, ἔθνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὀλέθρια, ἄλλως δὲ καὶ ἀπραγματοποιήτα εὐχερῶς, ὡς ἤδη κατάδηλον ἐγένετο.

Ὁ δ' ἀγαθὸς Δαμιανὸς, δοὺς δυστυχῶς πίστιν εἰς τὸν ὀλεθριὸν Μεταξάκην, καλοῦτως εὐρύνας τὴν βιαίαν αὐτοῦ καὶ ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς συνόδου καὶ τῆς ἀγιοταφίτικῆς ἀδελφότητος, δὲν ἠδύνατο ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς καρδίας αὐτοῦ νὰ διακρίνη τὸν ἀχάριστον καὶ προδότην Ἰούδαν, τὸν ὄφιν τὸν θερμαινόμενον καὶ τὸν θερμαίνοντα θανασίμως δάκνοντα καὶ δηλητηριάζοντα Οὕτω δ' ἐξαίφνης εὐρέθη πρὸ συνωμοσίας, ἧς συνέπειαι ἦσαν τοσαύτη μέχρις αἱμάτων ἀναστάτῳσις ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς ἀγίας Γῆς, τοσαύτη ἐκ θεμελίων διάσεισις τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν αὐτόθι οἰκοδομήματος.

Ἐχων ὄμως ὁ Δαμιανὸς συναίσθησιν διαυγῆ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ τῶν ἱερωτάτων, δὲν ἐδειλίασε πρὸ τοῦ μεγάλου ἐγκλήματος, καὶ πρὸ τῆς παρανομωτάτης καὶ ἀντικανονικωτάτης ἀποπείρας πρὸς παῦσιν αὐτοῦ. Ἀλλὰ μετὰ θάρρους ἅμα καὶ νηφαλιότητος ἐζήτησε νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ καὶ ἐπάρκειαν. Καὶ διὰ

νά εἴπωμεν γυμνήν τὴν ἀλήθειαν, πάντοθεν δυστυχῶς πολεμοῦμενος, καὶ ἐξ Αἰγύπτου, καὶ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐμεινεν ἀκλόνητος εἰς τὴν θέσιν, ἐν ἣ κατὰ θείαν ἐτάχθη πρόνοιαν, καὶ κατίσχυσε τῶν ἐχθίστων ἀποστατῶν μέχρι τοῦδε καὶ εἰς τέλος.

Εὐτυχῶς δὲ μεθ' ὅλας τὰς λυσσαλέας καὶ ἀπελπιστικὰς ἐνεργείας τῶν συνωμοτῶν, καὶ μετὰ τὴν ἔλευσιν ἐνταῦθα τοῦ Φωτίου, ἐν μὲν Ἱεροσολύμοις ἐπεβραβεύετο ἄνωθεν ἡ εἰρήνη, ἡ ὁμόνοια, ἐν δὲ Κωνσταντινουπόλει, μεθ' ὅλας τὰς παντοίας πολλαχόθεν ραδιουργίας, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὁμόψηφος ἐπεκρότησεν εἰς τὸν ἐπελθόντα ἐν Ἱεροσολύμοις συμβιβασμόν, καὶ φιλαδέλφως ἀνεγνώρισεν αὐτόν, ἐπιτελοῦσα καθῆκον ἀπαράβατον, καὶ φυσικῶς ἐπιβαλλόμενον.

Ἀπέναντι δὲ τῆς τοιαύτης τῶν πραγμάτων τροπῆς πᾶσα περαιτέρω διαμφισβήτησις τῆς ἀληθείας, πᾶς περὶ ταύτης δισταγμός, μόνον ἐνοχὴν δύναται νὰ προσάψῃ εἰς τὸν οὕτω πολιτευόμενον καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὸν μοχθηρὸν καὶ χαιρέκακον, οἷος δήποτε καὶ ἂν εἶνε οὗτος. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι ἡ κατὰ πάντα τιμῆς ἀξία καὶ συνετὴ εὐστάθεια τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατίσχυσεν ἤδη πασῶν τῶν σκευωριῶν ἀνθρώπων εὐτελῶν καὶ ποταπῶν παθῶν δούλων, οἵτινες θύουσι τὰ κοινὰ συμφέροντα εἰς βδελυρὸν ἐγωισμόν, μηδενὸς φειδόμενοι.

Καὶ οὕτως ὁ μὲν πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς παραμένει ἀσινῆς καὶ ἀκλόνητος ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ πρὸς κοινὸν ἀγαθόν, ὁ δὲ παποπατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος ἀπέρχεται κατησχυμμένος εἰς τὰ ἴδια, ὅπου θὰ δώσῃ πάντως λόγον, ὡς ἀρμόζει τῶν ἐγκληματικωτάτων αὐτοῦ σκευωριῶν, δι' ὧν τὰς γερασμίας

ἐκκλησίας τῆς ὀρθοδοξίας ἐν Ἀνατολῇ κατετάραξε καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν ὡς μονιὸς ἄγριος καὶ λύκος βαρὺς ὠρέχθη ἐκ βάθρων ν' ἀνατρέψη, καὶ ἐξαλείψῃ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ὁ παμβέβηλος.

Καὶ πρότερον μὲν ὑπῆρχον ἐνταῦθα τινες ἐξ ἀγνοίας Φώτιον τὸν Περόγλου ἀποθαυμάζοντες, σήμερον ὁμῶς οἱ πάντες, ὅσοι νοῦν ἔχουσι καὶ συνείδησιν, γινώσκουσι καλῶς οἷον ἀπεχθέστατον ὄν εἶνε οὗτος, μόνον κακίας σατανικῆς δημιουργὸς καὶ πρωτομαγίστῳ πάσης φαυλότητος καὶ διαφθορᾶς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου καθ' ἅπαντα τὸν ἀνθρώπινον βίον. Ὁ Θεὸς σφῆζοι τῇ Ἐκκλησίαν ἀπὸ πάσης περαιτέρω ἐπηρείας τοῦ τερατωδεστάτου τούτου λυμεῶνος καὶ πρωτοτόκου τοῦ Σατανᾶ!

Τὴν δέησιν ταύτην θερμωτάτην ἀπευθύνομεν πρὸς τὸν παναγαθὸν Θεόν, πεποιθησὶν ἀκράδαντον ἔχοντες, ὅτι Φώτιος ὁ Περόγλος, εἰς οὐδέν μὲν καλὸν χρήσιμος δύναται ποτε νὰ εἶνε, ἔθνος δὲ καὶ ἐκκλησίαν χαίρει καταλυμαινόμενος. Καὶ πωλεῖ μὲν λόγοις εὐσέβειαν καὶ φιλοπατρίαν ὑπερνέφελον, ἔργοις δὲ διαπιστοῦται, ὅτι εἶνε ἀθεόφοβος καὶ ἀπατρις, αἰείποτε μεταμορφούμενος ὡς ἠθοποιὸς καὶ χαμαιλέων κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ ποταπὰ συμφέροντα.

Τὸ κατακόρυφον δὲ τῆς χαμερποῦς αὐτοῦ δουλοφροσύνης ἐξεδηλώθη ἐν τῇ προστυχωτάτῃ πρὸ ὀλίγου προσφωνήσῃ πρὸς τὸν Ἀποῦλ Χαμίτ, ἐν ἣ ἐξητυλίσεν, οὐχὶ ἑαυτὸν, εὐτελέστατον πρόπαλαι ὄντα, ἀλλὰ τὸ πατριαρχικὸν ἀξίωμα, ὅπερ πολειδῶς καὶ ἄλλως ρυπαίνει καὶ καταρρακοῖ. Τὴν δὲ βδελυρὰν ταύτην κολακείαν ἀπηθύνη πρὸς τὸν Σουλτάνον ὑπὸ τὴν δροσοδόλον πνοὴν τῆς ζωογόνου ἐλευθερίας, ἧς εἶνε πάντῃ ἀνάξιος!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023224